

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **Antonie Hotels, s.r.o.**, se sídlem Libřická 715, Praha 9, zast. Mgr. Pavlem Markem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1070/19, Praha 1, proti odpůrci: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, **za účasti:** I) CETIN a.s. (dříve „Česká telekomunikační infrastruktura a.s.“), se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) MUDr. J. Ř., v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 224, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 232,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 224, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 232, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Podanou kasační stížností se navrhovatel domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 224, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 232, jímž byl odmítnut jeho návrh na zrušení opatření obecné povahy – rozhodnutí Okresního úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 20. 7. 1994, č. j. ŽP 2541/1994/235.1, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 12. 1994, č. j. 841/85/8097/94, rozhodnutí Okresního úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 12. 2. 1998, č. j. ŽP 3360/97/1998/235.1, rozhodnutí Okresního úřadu Jablonec nad Nisou ze dne 3. 11. 1999, č. j. 2981/1999/235.1, a rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství,

ze dne 30. 12. 2011, č. j. KULK 42450/2011, jímž byla dle § 19 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon), resp. u poslední změny provedené odpůrcem (v rámci které bylo pro přehlednost vydáno úplné znění daného opatření obecné povahy jako celku) dle § 30 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v relevantním znění (dále jen „vodní zákon“), stanovena úprava rozsahu ochranných pásem vodárenské nádrže Souš a horního úseku toku Bílá Desná nad odběrným místem převodu vody do vodárenské nádrže Souš a úprava režimu v těchto ochranných pásmech. Navrhovatel napadl zmiňované opatření obecné povahy v části týkající se pozemků parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. D. III, obec D.

[2] Předmětné opatření obecné povahy bylo správními orgány aplikováno v územním řízení, v němž byla zamítnuta žádost navrhovatele o umístění stavby „HOTEL MONTANIE, přestavba areálu“, na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v k. ú. D. III, obec D. Důvodem zamítnutí žádosti byla negativní závazná stanoviska Městského úřadu Tanvald, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, jakožto vodoprávního úřadu, ze dne 4. 6. 2016, č. j. MěÚT/11929/2016, a Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 30. 11. 2016, č. j. KULK 90683/2016 (vydaného dle § 149 odst. 4 správního řádu, v tehdejšímu znění, krajským úřadem jakožto nadřízeným vodoprávním úřadem v odvolacím řízení). Vodoprávní úřady shodně dospěly k závěru, že záměr navrhovatele je v rozporu se zmiňovaným opatřením obecné povahy, jehož úplné znění bylo vyhlášeno rozhodnutím odpůrce ze dne 30. 12. 2011, č. j. KULK 42450/2011, neboť plánovaná stavba by se nacházela v ochranném pásmu II. stupně daného vodního zdroje a v něm se podle bodu 2.2.12 uvedeného opatření obecné povahy „*nepovoluje výstavba objektů a zařízení, která nejsou nezbytná k obhospodařování lesů*“, a podle bodu 2.2.4 v ochranném pásmu II. stupně nesmějí být zřizovány mj. rekreační objekty.

[3] Návrh na zrušení části uvedeného opatření obecné povahy tedy navrhovatel podal společně se žalobou proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 16. 1. 2017, č. j. OÚPSŘ 278/2016-330-rozh., kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tanvald, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, ze dne 12. 7. 2016, č. j. MěÚT/133412016/SÚ a ŽP, jímž byla z výše uvedených důvodů zamítnuta navrhovatelova žádost o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Usnesením ze dne 20. 6. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 219, krajský soud vyloučil navrhovatelovu žalobu proti rozhodnutím správních orgánů ve věci jeho žádosti o umístění stavby k samostatnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 59 A 58/2017. Následně krajský soud toto řízení o žalobě přerušil do doby jeho rozhodnutí o návrhu na zrušení předmětného opatření obecné povahy. Nyní přezkoumávaným usnesením ze dne 3. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 224, ve znění opravného usnesení ze dne 31. 7. 2017, č. j. 64 A 1/2017 – 232, tento návrh po té odmítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že byť byl napadený akt vydán ve formě správního rozhodnutí, lze jej při posouzení jeho charakteru a se zohledněním závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2011, č. j. 2 Ao 6/2010 – 93, publ. pod č. 2322/2011 Sb. NSS, a v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 1. 2014, č. j. 30 A 123/2012 – 51 (všechna zde citovaná konečná rozhodnutí

pokračování

správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), považovat za opatření obecné povahy. Novelou § 30 vodního zákona, provedenou zákonem č. 150/2010 Sb. s účinností od 1. 8. 2010, došlo totiž k tomu, že ochranná pásma vodních zdrojů mají být vodoprávním úřadem stanovena namísto správního rozhodnutí formou opatření obecné povahy. Podle přechodného ustanovení (čl. II bodu 2 zákona č. 150/2010 Sb.) ke zmiňované novele vodního zákona přitom platí, že „[o]chranná pásma stanovená podle dosavadních právních předpisů se považují za ochranná pásma stanovená podle § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. V případě změny nebo zrušení dosavadního ochranného pásma stanoveného podle dosavadních právních předpisů je nutné ochranné pásmo nově stanovit postupem podle § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.

[5] Podání návrhu bylo dle krajského soudu včasné, neboť dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36, publ. pod č. 3470/2016 Sb. NSS, se jedná o incidenční návrh na zrušení opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je nutné podat ve lhůtě pro společně podávanou žalobu proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, přičemž navrhovatel dodržel lhůtu pro podání žaloby proti rozhodnutí odpůrce ze dne 16. 1. 2017, č. j. OÚPSŘ 278/2016-330-rozh, ve věci umístění jeho stavby.

[6] Krajský soud však návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítl s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. [ačkoli důvod odmítnutí zvolený krajským soudem spadá pod § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. – pozn. NSS] z toho důvodu, že dle jeho názoru k němu nebyl navrhovatel aktivně legitimován. Navrhovatel svou aktivní legitimaci opíral o tvrzení, že je dotčen na svých právech jako žadatel o vydání územního rozhodnutí a provozovatel nemovitostí na území ochranného pásma vodního zdroje II. stupně, a tudíž se na něj vztahují zmiňovaná omezení stavební činnosti vyplývající pro toto území z napadeného opatření obecné povahy. Návrh navrhovatel podal společně se žalobou proti správním rozhodnutím ve věci zamítnutí jeho žádosti o umístění stavby. Z dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí založené ve správním spise však dle krajského soudu vyplynulo, že navrhovatel není vlastníkem žádného z dotčených pozemků ani staveb na nich umístěných. Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vymezující podmínky aktivní legitimace u návrhu na zrušení opatření obecné povahy, především na usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 – 62, usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, a na rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 Aos 3/2013 – 33, publ. pod č. 3005/2014 Sb. NSS. Přitom konstatoval, že z posledně uvedeného judikátu Nejvyššího správního soudu by se nabízel závěr, že navrhovateli v nynější věci nelze aktivní procesní legitimaci upřít již proto, že společně s posuzovaným návrhem napadl žalobou správní rozhodnutí (shodou okolností rovněž vydané odpůrcem), jehož závěry vycházely z vymezení rozsahu a úpravy režimu ochranných pásem vodního zdroje právě napadeným opatřením obecné povahy.

[7] Podle krajského soudu je však podstatou tohoto opatření obecné povahy stanovení rozsahu ochranných pásem a úprava režimu v nich, lze ho tedy jeho charakterem řadit mezi nástroje regulace činností v určitém území vyžadujícím zvláštní ochranu vod. Přitom podle krajského soudu je ve vztahu k opatřením obecné povahy, která představují určitou regulaci území, k aktivní procesní legitimaci podle § 101a s. ř. s. ustálenou judikaturou

správních soudů vyžadováno, aby měl navrhovatel k danému území přímý a nezprostředkovaný vztah. Ve zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, obdobně jako v rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 8 As 47/2013 – 29, či v usnesení ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 Ao 2/2011 – 72, Nejvyšší správní soud odmítl aktivní legitimaci nájemce pozemku. Obdobně lze dle krajského soudu konstatovat, že je-li opatřením obecné povahy – stanovením ochranných pásem vodního zdroje a úpravy režimu v nich prostřednictvím zákazů provádět vymezené činnosti – regulováno určité území, mohou být (obdobně jako u územních plánů či zón záplavového území) dotčeny především osoby, které mají k tomuto území též určitý přímý a nezprostředkovaný vztah. Takovými osobami jsou především vlastníci nemovitostí, případně jiných majetkových hodnot majících povahu obdobnou nemovitým věcem, a osoby oprávněné z věcného práva k takovým věcem (majetkovým hodnotám), nikoli však nájemce, respektive provozovatel těchto nemovitostí.

[8] Přestože byl navrhovatel adresátem správních rozhodnutí ve věci své žádosti o umístění stavby, v nichž bylo předmětné opatření obecné povahy aplikováno, není dle krajského soudu ani v incidenčním řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy legitimován dle § 101a s. ř. s. k podání tohoto návrhu, pokud je pouhým provozovatelem dotčených nemovitostí a nemá k regulovanému území přímý a nezprostředkovaný vztah.

II.

Obsah kasační stížnosti, vyjádření odpůrce a osob zúčastněných na řízení

[9] Navrhovatel (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[10] Podle názoru stěžovatele krajský soud nezohlednil skutečnost, že stěžovatel je nejen provozovatelem předmětných nemovitostí, ale zejména žadatelem o vydání územního rozhodnutí, jemuž má svědčit právo stavby ve smyslu § 1240 občanského zákoníku. Stěžovatel byl účastníkem územního řízení, v jehož rámci mu nebylo umožněno realizovat záměr, do kterého investoval významné finanční prostředky a kterým mělo být realizováno jeho právo na provedení stavby. Rozhodnutí přitom bylo vydáno právě s odkazem na napadené opatření obecné povahy, tímto opatřením tedy byl stěžovatel na svých právech nepochybně zkrácen. Zejména však správní soud dle názoru stěžovatele pochybil, když posuzoval jeho postavení pouze jako provozovatele areálu, a nikoli jako žadatele o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Vztah stěžovatele k předmětným nemovitostem, na nichž má být umístěna stavba, je tak dle jeho názoru přímý a nezprostředkovaný a stěžovatel je tudíž legitimován k podání posuzovaného návrhu.

[11] Odpůrce ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení

pokračování

napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53).

[15] Jelikož tedy kasační stížnost nesměruje proti meritornímu rozhodnutí krajského soudu, nemůže se ani Nejvyšší správní soud zabývat věcí samou, tj. zákonností napadeného opatření obecné povahy. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení tudíž byla toliko otázka, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, když návrh stěžovatele odmítl pro nedostatek jeho aktivní procesní legitimace.

[16] Nejvyšší správní soud pouze předesílá, že souhlasí s důvody, pro něž krajský soud považoval napadený akt, jímž byla vymezena ochranná pásma daného vodního zdroje a stanoven jejich režim, z materiálního i formálního hlediska za opatření obecné povahy, a to i přesto, že odpůrce při vydání „rozhodnutí“ ze dne 30. 12. 2011, č. j. KULK 42450/2011, jímž došlo k poslední změně tohoto aktu a vyhlášení jeho úplného znění, vedl již od „oznámení zahájení řízení“ ze dne 14. 2. 2011, tedy již za účinnosti nové právní úpravy, v přímém rozporu s výše citovanou druhou větou čl. II bodu 2 zákona č. 150/2010 Sb. správní řízení dle části druhé správního řádu a vydal napadený akt ve formě správního rozhodnutí namísto toho, aby postupoval podle části šesté správního řádu ve věci vydání opatření obecné povahy.

[17] Dle § 101a odst. 1 s. ř. s. platí následující: *„Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.“*

[18] Je nutné připomenout, že soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí. Rozdíly mezi nimi se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval. Prvním typem je „abstraktní“ návrh na zrušení opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen (srov. § 101a odst. 1 větu první s. ř. s.). Druhým typem je „incidenční“ soudní přezkum opatření obecné povahy dle návrhu podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.,

který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je nutno podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. (viz krajským soudem citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 38).

[19] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 1 As 285/2017 – 69, publ. pod č. 3723/2018 Sb. NSS, zmíněné dva typy návrhů mají také odlišný okruh osob procesně legitimovaných k podání návrhu:

„Aktivní procesní legitimace k podání návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy svědčí jen tomu, kdo „je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36, č. 3470/2016 Sb. NSS). Při posuzování otázky aktivní procesní legitimace pro podání návrhu na incidenční přezkum je tedy podstatné, zda navrhovatel svědčí právo podat žalobu (nebo jiný návrh ve správním soudnictví) ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, a nikoli to, zda navrhovatel tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen (jak je tomu v případě návrhu na abstraktní přezkum opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s.). V souzené věci je podstatné, že opatření obecné povahy bylo podrobeno tzv. incidenčnímu soudnímu přezkumu, tedy přezkumu souvisejícímu s žalobou navrhovatele mířící proti územnímu rozhodnutí.

V případě navrhovatele není v nyní projednávané věci pochyb o tom, že byl oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu proti územnímu rozhodnutí, podkladem k jehož vydání bylo též napadené opatření obecné povahy. K podání této žaloby mu svědčila aktivní procesní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. (navrhovatel byl účastníkem územního řízení); z této skutečnosti je pak jednoznačně odvozena i aktivní procesní legitimace pro podání souvisejícího návrhu na zrušení opatření obecné povahy.“

[20] Krajský soud dospěl k závěru, že k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy týkajícího se „regulace činností v určitém území“ je třeba, aby navrhovatel měl bezprostřední vztah k nějaké části regulovaného území vymezený výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Rozhodovací praxe zdejšího soudu, z níž krajský soud vycházel (viz bod [7] tohoto rozsudku) se však vztahovala k „abstraktnímu“, a nikoliv „incidenčnímu“ soudním přezkumu opatření obecné povahy, jak byl popsán v pozdějším zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 38. Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 1 As 285/2017 – 69, přitom nelze judikatorní závěry vztahující se k aktivní legitimaci u „abstraktního“ soudního přezkumu opatření obecné povahy vztahovat na aktivní legitimaci u přezkumu „incidenčního“.

[21] Na odlišném posuzování procesní legitimace k návrhu na zrušení opatření obecné povahy v rámci „incidenčního“ a „abstraktního“ přezkumu nemůže nic změnit ani skutečnost, že v nyní posuzované věci krajský soud vyloučil souběžně podanou žalobu stěžovatele ve věci umístění jeho stavby k samostatnému projednání a rozhodnutí. V tomto ohledu lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As

pokračování

63/2019 – 40, publ. pod č. 3950/2020 Sb. NSS, v němž zdejší soud dospěl k závěru (byť v otázce včasnosti návrhu), že „[n]elze akceptovat, aby v důsledku takového procesního (a nenapadnutelného) rozhodnutí byly možnosti stěžovatelovy obrany proti jím tvrzenému zásahu do práv eliminovány“.

[22] Obdobně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 1 As 285/2017 – 69, není ani v nyní posuzované věci pochyb o tom, že stěžovatel byl oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu proti územnímu rozhodnutí, jehož podkladem bylo předmětné opatření obecné povahy, s nímž měl být stěžovatelův stavební záměr v rozporu a o nějž se opírala zmiňovaná negativní závazná stanoviska vodoprávních úřadů, jež vedla k zamítnutí jeho žádosti o umístění stavby, resp. jeho odvolání proti tomu rozhodnutí stavebního úřadu. Návrh na zrušení daného opatření obecné povahy podal stěžovatel společně se žalobou proti uvedeným rozhodnutím stavebního úřadu a odpůrce, kterými bylo ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. zasaženo do jeho práv.

[23] S ohledem na uvedené závěry nebylo třeba se zabývat dalšími námitkami stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto nezkoumal, zda bylo sjednáno věcné právo stavby k předmětným pozemkům a zda svědčí stěžovateli, jak uvádí v kasační stížnosti. Takové právo pro splnění podmínek procesní legitimace k podání incidenčního typu návrhu na zrušení opatření obecné povahy není třeba tvrdit ani dokládat. Jinou otázkou je, zda je stěžovatel oprávněn domáhat se zrušení celého předmětného opatření obecné povahy s tím, že by v případě jeho úspěchu v této věci bylo zrušeno pouze ve vztahu k pozemkům, na nichž má být umístěna stavba, nebo zda je spíše oprávněn brojit pouze proti těm částem tohoto opatření obecné povahy, pro něž mu byla zamítnuta jeho žádost o umístění stavby, tedy proti výše citovanému bodu 2.2.12 uvedeného opatření obecné povahy, podle něhož se v ochranném pásmu II. stupně „nepovoluje výstavba objektů a zařízení, která nejsou nezbytná k obhospodařování lesů“, a dále proti bodu 2.2.4 v tom rozsahu, v němž zakazuje v ochranném pásmu II. stupně zřizovat rekreační objekty. Touto otázkou se však bude muset zabývat krajský soud v dalším řízení.

IV.

Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. září 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu